

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Старший детектив-інспектор Ленгтон розглядав обличчя мертвих жінок. На всіх шести застиг однаковий безрадісний, зацькований вираз. Усі були одного віку, мали той самий фах. Першу жертву задушили дванадцять років тому.

Останню ж знайшли пів року тому; труп пролежав принаймні вісімнадцять місяців. Ленгтон мав розслідувати справу у відділку Квінс-Парк. А позаяк жодних підозрюваних або свідків не було, він заповзявся шукати такий самий спосіб скоєння злочину й незабаром виявив ще п'ять схожих нерозкритих справ.

Він був певний, що всіх жінок убила одна людина, але хто саме — й гадки не мав. Ленгтон ще ніколи не стикався з таким невтішним і безнадійним випадком. Єдине, що знав напевно і з чим погоджувалися профайлери¹, — жертва не буде останньою.

Між усіма моторошними знахідками спливало чимало часу, тому в засобах масової інформації події висвітлювали не надто завзято. А Ленгтонові це лиш стало у пригоді: зайве роздмухування цікавості й нагнітання страху могли лише нашкодити, а попередження поліції зазвичай ніяк не впливало на поведінку повій. Однак попри те, що шпальти газет і теленовини роками рясніли від заголовків про Йоркширського Різника², спіймали злочинця тільки тоді, коли той усамітнився з хвойдою в автівці. Дівчата, які заробляють на життя власним тілом, коли їм конче потрібні гроші на оплату житла, наркотики, дітей чи звідника, не надто зважають на попередження поліціантів.

Ленгтон передивлявся останні справи щодо зниклих осіб. Одна світлина впала йому в очі. «Мелісса Стівенз», — прочитав він. Згідно зі звітом їй було сімнадцять. З фото-

¹ У криміналістиці означає фахівця, що знається на психології та допомагає, зокрема, окреслити особу злочинця на підставі непрямих доказів.

² Пітер Саткліфф був засуджений 1981 р. за вбивство тринадцятьох жінок і спробу вбивства ще семи.

графії на нього дивилося обличчя напрочуд гарної дівчини з білявим волоссям до плечей і приємним усміхом. Порівняно з іншими жінками, яких розшукували, вона здавалася невинним янголом. Як її знімок міг потрапити до цієї теки?

Ленгтон відклав її справу вбік і повернувся до зниклих повій: усім було під сорок або трішки більше. Він пильно роздивлявся пом'яті обличчя. Багато з них були європейками, деякі росіянками.

Помічник Ленгтона, детектив-сержант Майк Льюїс, перервав хід його думок.

— Щось вона сюди ніяк не вписується. — Він потягнувся через стіл і взяв фотографію Мелісси.

— Авжеж. Тому й відклав її вбік.

Спершу команда зосередилася на пошуках в околицях, але згодом довелося розширити ареал аж до Манчестера, Ліверпуля і Глазго. Перевіряли, хто зник і чи були серед них жінки, схожі на жертв у справі, яку вони розслідували. Робота не з приємних, проте Ленгтон не бачив іншого виходу, бо ще одна вбита могла б стати ключем до розгадки й проторувати шлях до серійного вбивці.

— Чув про Гадсона? — запитав Льюїс.

— Ні. Що з ним?

— На лікарняному. Відвезли до лікарні. Щось трапилось, мабуть.

— Трясця! Керівництво і так уже за нами пильно стежить. Якщо невдовзі не буде жодного результату, нас скоротять навпіл.

— Напевно, він нескоро з'явиться на роботі.

Ленгтон запалив цигарку.

— Знайди когось на заміну — якнайшвидше.

— Гарзд.

За годину Льюїс поклав Ленгтонові на стіл пів дюжини тек.

— Господи Ісусе! І це все? — невдоволено спитав Ленгтон.

— Більше в них немає.

— Залиш. Потім поверну.

Льюїс зачинив двері й повернувся до свого столу. Ленгтон узявся передивлятися документи, щоб знайти якусь заміну Гадсону. Перша тека містила дані про людину, з якою він уже працював раніше, але вони так і не змогли порозумітися. Ленгтон розгорнув наступну.

Особова справа детектива-сержанта Анни Тревіс дійсно вражала. Дівчина здобула освіту на факультеті економіки Оксфордського університету, відтак провчилася, як і годиться, вісімнадцять місяців у Гендоні, а однострій вдягнула вже у групі реагування. Під кінець випробувального терміну її перевели у відділ крадіжок і розбою місцевого Управління, і зрештою вона опинилася у карному розшуку. У характеристиці, що її склав суперінтендант, наголошувалося, що на службі Тревіс завжди виявляла неабияку ініціативу.

Решту резюме Ленгтон переглядав з меншою цікавістю. Незабаром Тревіс долучили до програми високого потенціалу при Міністерстві внутрішніх справ. Ленгтон посміхнувся: крадіжки, розбій, карний розшук, охорона громадського правопорядку — чим лише вона не займалася. Утім, помітив: єдиним місцем, куди Тревіс досі не потрапила, був відділ убивств, хоча вона вже тричі безуспішно туди просилася.

Раптом Ленгтон відчув, що постарішав. Що далі читав, то дужче погіршувався настрої. Відтак він недовірливо ознайомився зі схвальними відгуками її керівників — насправді йому була конче потрібна людина ініціативна й обізнана з вуличним життям, а не просто власниця бездоганного резюме. Але його увагу привернув останній абзац. Він аж випростався, коли прочитав: «Анна Тревіс — донька покійного старшого детектива-суперінтенданта Джека Тревіса». Ленгтон замислено постукував по теці ручкою: Джек Тревіс був його наставником.

У сусідній кімнаті пролунав дзвінок — Майк Льюїс хутко підняв слухавку. Відтак вистромив голову в причинені двері кабінету Ленгтона.

— Шефе?

Ленгтон неухважно глипнув.

— Хто це?

— Не можу сказати. Візьмете слухавку?

— Так, так, — відповів Ленгтон, тягнучись по телефон. —
Залишся.

Майк гортав документи, доки Ленгтон кидав стислі репліки:
«Скільки років? Хто там тепер? Гаразд, дякую. Зідзвонимося».

Подякувавши, старший інспектор поклав слухавку.

— Шойно знайдено тіло в Клепгем-Коммон. Не думаю,
що наш випадок — молода, здається, — але туди шойно
виїхали. — Він замислено гойднувся в кріслі.

— Майку, ти знайомий зі старшим детективом-інспек-
тором Геджесом? Стрижка «їжачок», квадратна голова,
такий самозакоханий...

— Еге ж. Ще той мурмило.

— Це його територія, а отже, і його справа. Треба, щоб ти
був там. Коли отримаємо більше інформації, може, доведеть-
ся припхатися без запрошення.

Льюїс поглянув на знімки на столі.

— Гадаєте, вона — те зникле янголятко?

— Мабуть. — Ленгтон протягнув йому теку й підвівся. —
Беремо до команди Анну Тревіс.

— Як, цю шмаркачку?

— Авжеж.

— Вона ж ніколи не працювала у відділі вбивств.

Ленгтон стенив плечима — він уже вдягнув пальто.

— Її батько — Джек Тревіс. Може, як візьмемо на роботу
його донечку-перодряпку, покращимо свою карму.

На порозі він зупинився.

— Утім, справа просувається повільно, і навіть дивно, що
нам досі не перекрили кисень. Якщо керівництво її закриє,
в команді лишать мінімум працівників, а в архіві з'явиться
ще один глухар. Добраніч.

— Добраніч.

Льюїс повернувся до свого письмового стола у слідчій
кімнаті й набрав номер Анни Тревіс.

Наступного ранку, за чверть до восьмої, Анна вже сиділа в патрульній машині, яка мчала до місця вбивства. Їй сказали, що вона лише тимчасово замінить одного зі співробітників, який захворів, та Анна все одно була в захваті: нарешті, працюватиме в омріяному відділку.

Біля неї в автомобілі сиділи Льюїс і ще один загартований поліціант — детектив-констебль Бароллі. Майк Льюїс мав широкі плечі й доволі огрядне тіло. А через кругле обличчя й рум'яні щоки здавалося, що в нього завжди чудовий настрій. Бароллі натомість був низеньким, по-італійськи чорнявим, але розмовляв зі східнолондонським акцентом.

Щойно вони заїхали на стоянку в Клепгем-Коммон, Анна помітила фургон судово-медичної лабораторії й безліч автівок без номерів. Ділянку, на яку дозволялося заходити лише працівникам поліції, відокремили попереджувальною стрічкою — виняток зробили лише для пересувної їдальні, з якої видавали пиріжки й канапки членам груп, що вже майже облаштувалися на місці.

Анну здивувало, що ніхто й нікуди не поспішав. Льюїс і Бароллі негайно попрямували до їдальні по каву. Анна невпевнено тинялася поблизу. І спостерігала за тим, що відбувається за жовтою стрічкою, де були припарковані автівки: а там у білих костюмах сновигали працівники судово-медичної лабораторії.

— Це тут сталося вбивство? — спитала вона в Льюїса.

— Звісно ж. Саме так.

— Хіба нам не треба спершу показатися старшому інспекторові Ленгтону? — нерішуче поцікавилася вона.

— А ви вже поснідали? — запитав Льюїс.

— Так, перед викликом на роботу. — Насправді ж Анна випила лише філіжанку міцної кави: вона так хвилювалася, що їсти зовсім не хотілося. І тепер чекала, доки Льюїс і Бароллі вистоять у черзі свої канапки з шинкою. Вони досить швидко впоралися з їжею, а тоді всі троє рушили до місця злочину. Анна обережно просувалася вслід за колегами. Пройшовши ярдів вісімсот, вони зісковзнули похилим

берегом униз. Вона завважила, що обоє раптом напружилися. Льюїс витягнув з кишені й розгорнув хустинку, а Бароллі розірвав пачку жувальної гумки.

Вони наблизилися до гурту, що стояв у яру біля купки дерев. Деякі судово-медичні експерти поралися навколішки, інші натомість ходили й оглядали місце. Анна ступила на дерев'яний поміст, який завбачливо виклали на багнистий схил. Обидва її колеги кивали численним знайомим, проте ніхто не балакав. Панувала неприємна тиша. Аж раптом Анна відчула сморід. Так відгонять зів'ялі квіти, коли вони довго простояли у воді, а їхні стебла зблякли і зогнили. Ставало дедалі важче дихати.

— Ви не надто поспішали, — гаркнув Ленгтон на обох детективів. Він повернувся, щоб запалити цигарку, і Анна побачила довготелесого, сухорлявого чоловіка у білому паперовому костюмі судово-медичної бригади, з відрослою щетиною на кутастому підборідді. Ленгтон мав яструбиний ніс і важкий пронизливий погляд, що його не кожний був би витримав. Жоден із детективів нічого не сказав у відповідь, вони просто відвернулися і вступилися в білий, щойно зведений намет. Ленгтон глибоко затягнувся, й цигарковий дим заструменів із ніздрів.

— Невже знову? — тихо спитав у боса Льюїс.

— Авжеж. Однак вважайте. Справу доручили тому йолопові, і він не відступиться, хіба що доведемо, що вона наша... і то негайно.

А тоді погляд Ленгтона зупинився на Анні. Він безцеремонно її роздивився.

— Новий детектив-сержант?

— Так, сер.

— Я знав вашого батька. Добрий був чоловік.

— Дякую, — м'яко промовила Анна.

Старший детектив-суперінтендант Джек Тревіс вийшов на пенсію два роки тому, а за пів року помер від раку. Анна дотепер страшенно за ним сумувала. Він завжди був з нею великодушним, лагідним і поблажливим, їй було дуже шкода,

що батько так і не побачив її на службі в поліції. А тим паче тепер, коли вона нарешті потрапила у відділ вбивств, якому він присвятив значну частину свого життя. Батько мав прізвисько «Джек Ніж», бо вмів хутко відсікати все зайве на своєму шляху. Анна нічого не прагнула так сильно, як стати такою ж успішною, як Джек Тревіс.

Ленгтон тицьнув цигаркою, з якої стелився дим, у бік намету.

— Далебі, зникла дівчина стане нашим ангелом-охоронцем. — Він попрямував до прочинених дверей намету. — Бажаєте поглянути? — спитав він Анну через плече.

Льюїс і Бароллі вдягнулися в білі паперові костюми й нагнули бахіли, щоб не залишати зайвих слідів на землі.

— Масок у них немає, — пояснив Ленгтон, який порпався в картонному ящику, а тоді передав Анні пакет із захисним костюмом. — Переодягніться і не виходьте за межі помосту. — Відтак він запхав свій недопалок до кишені.

Анна поквапом розгорнула пакет і витягнула паперовий костюм. Натягнула його поверх спідниці й піджака, застібнула на липучку, яка відразу зачепилася за твідову тканину. Похитуючись то на одній нозі, то на другій, наділа на туфлі-човники бахіли. Щоб захиститися від смороду, вона робила короткі вдихи через рот, а потім крізь ніздрі виштовхувала повітря.

Позаду неї один із поліціантів скаржився іншому:

— Що він тут забув? Хіба це його ділянка?

— Ні, просто хотів поглянути. Він із відділку Квінс-Парк, — на ньому висить один глухар. Нахабна пика! Трясця, як він спромігся доїхати так швидко?! І з ним ще двоє бовдурів. От нахаба! Старший інспектор Геджес буде злий, як собака.

Анна ступила до намету й відразу згадала одне напучування: жодне навчання не загартує так, як досвід. Можна передивитися купу світлин, з усіма подробицями описувати розтини (вона навіть була присутньою на одному з них) — але доки не натрапиш на справжній труп, вважай,

що ти нічого ще не бачив. От він і лишиться в закапелках пам'яті до кінця службової кар'єри.

— Гадаєш, це вона? — зашепотів Льюїс.

— Можливо, — відповів Ленгтон. — Вік, колір волосся, шкіри — все збігається.

— Довгенько пролежала, — зачмихав з відразою Бароллі. — Але збереглася добре. Тіло не встигло навіть розклас-тися. А все через зимну погоду. Сніг приховав її, хоча вчора було на диво тепло: майже сімдесят градусів¹.

Доки Ленгтон балакав з обома своїми детективами, Анна підійшла до них по дерев'яних дошках ближче.

— Думаємо, що вона — студентка, яку розшукують уже шість тижнів, — пояснив Анні Ленгтон, перервавши розмову з колегами, — напевно дізнаємося лише після розти-ну. — І знову повернувся до детективів.

Постать Ленгтона розпливлася перед Анною; вона бачила, як він ворухить губами, проте ледве чула його слова: перед нею розімкнулася шеренга людей і чітко окрес-лилися обриси мертвого тіла. Анну ледь не знудило. Вона стояла поблизу трупа, а всередині намету нестерпно душив важкий сморід.

Жертва лежала горілиць, довге біляве волосся безладно розкинулося навколо голови. Обличчя роздулося, хробаки роїлися в запалих очницях, ніздрях, роті, кублячись і зви-ваючись — бридка, огидна маса. Шия дівчини була обгор-нута чимось на кшталт чорного шалика, стягнутого так міцно, що вона геть розпухла. Набрякла шкіра мала синю-ватий відтінок. Руки зігнуті за спиною, тіло трохи вигнуте. Майка-гоп задерта догори, спідниця підтягнута до живота. Ноги розкинуті, одна туфля лишилася на ступні, друга ле-жала поруч. Коліна подряпані, в кривавих ранах кишіли комахи і хробаки — все тіло рясніло паразитами. А згори дзижчала ціла зграя трупних мух. Оскаженілі від надлишку харчів, вони обліпили білі костюми детективів.

¹ За Фаренгейтом, дорівнює приблизно 21°С.

— Прокинулися через потепління, — зауважив Ленгтон, ляснувши по одній із них на собі.

Анна відчула, як у неї підгинаються коліна. Вона глибоко дихала, аби не зомліти.

— Ходімо.

Анна поспішала попереду Ленгтона, нетерпеливлячись мерщій вийти на свіже повітря. Він добре знав, що трапиться далі. Діставшись до найближчого дерева, вона виблювала. Нутрощі мало не вивертало, а з очей струменіли сльози.

Двоє її колег, уже знявши з себе білі захисні костюми, шпурнули їх до смітника.

— Побачимося на стоянці, — гукнув Ленгтон, але Анна не спромоглася навіть підвести голову.

Коли вона нарешті приєдналася до них, вони вже сиділи за столом для пікніку. Ленгтон доїдав канапку, решта пила каву. Анна всілася на край лавки, і її обличчя було чи не так само синім, як і в мертвої дівчини.

Ленгтон простягнув їй паперову хустинку.

— Вибачте, — пробурмотіла вона й витерла лице.

— Час повертатися у відділок. Більше для нас роботи тут немає; вона ще не наша.

— Прошу? — спитала Анна.

Ленгтон зітхнув.

— Я про дівчинку — вона ще не наша. Місцева поліція надіслала сюди людей зі свого відділу вбивств, і за правилами справу мають розслідувати вони, а не я. Нам годі втручатися, допоки не доведемо, що між злочинами є зв'язок. Бісові бюрократи! А їхній бос — гівнюк.

— Ти досі вважаєш, що це був той самий чувак? — запитав Льюїс.

— Вочевидь, утім, зарано робити висновки, — відповів Ленгтон. Анна помітила, що він їв і палив водночас. Жував канапку й випускав кризь ніздрі дим.

Льюїс вів далі:

— Скидається на те, що це таки він, бо руки зв'язані так само.

— Згоден, — відгукнувся Бароллі. Анна завважила, що він досі жує гумку. — Вони знайшли її лише минулої ночі. І ти вже покликав нас сюди? Маєш власне джерело інформації?

— Я почув виклик по рації. Прибув сюди майже водночас з командою огляду місця злочину.

Льюїс знав, що бос із ним не щирий, бо він був з ним у відділку, коли надійшла інформація. Звісно, не бажає розкривати джерело.

— Я вже встиг посваритися зі старшим інспектором Геджесом.

Обидва детективи поглянули в бік білявого чоловіка, що пив каву біля фургона-їдальні. Той відчув на спині уважні погляди й озирнувся, а тоді знову повернувся до кави.

Анна хотіла була щось додати, але почувалася так кепсько, що не спромоглася промовити ані слова. Відтак вони поїхали у відділок. Від Клепгем-Коммон до Квінс-Парку було далеченько. Найближчий до місця злочину відділок обов'язково мав негайно облаштувати власну слідчу кімнату.

Анна ще ніколи не була у відділку Квінс-Парк, тому навіть не знала, куди її веде Майк Льюїс, коли вони піднімалися на поверх, де розташовувалася слідча кімната. Сам відділок був старим і занедбаним; стіни кам'яних коридорів і сходових маршів пофарбували в зелений колір, наче у громадських вбиральнях. На третьому поверсі підлогу вкривав зачовганий лінолеум, на стелі й стінах тиньк злуцився. Численні засклені двері вели до офісів, кімнат для допитів, архівних відділів. Через те, що шафи з документами стояли в коридорі на різній відстані одна від одної, складалося враження, ніби речі ширяють у повітрі. Панував безлад, що ніяк не відповідав описові роботи відділку, прочитаному нею в підручниках й почутому на семінарах у коледжі.

Бароллі відійшов до вбиральні; куди подівся Ленгтон, Анна не знала.

— Ви заміняєте Денні, чи не так? — Льюїс відсапувався після того, як вони дісталися горішнього сходового майданчика.

— Мабуть, — відповіла Анна.

— У нього якась кишкова інфекція. Ще недавно він був у чудовій формі, аж раптом його скрутило. Я був подумав, що це запалення апендикса, а виявилася кишкова інфекція. Ви з ним знайомі? — Льюїс посунув вузьким коридором уперед.

— Ні, — сказала Анна, намагаючись не відставати.

Нарешті, діставшись двостулкових дверей, Льюїс розчехнув їх. Стулки відлетіли назад, і Анну б напевно торохнуло ними, якби вона не встигла їх притримати.

— Вибачте, — недбало кинув він.

Анна й гадки не мала, як багато людей залучають до роботи, щойно знаходять тіло жертви. У кімнаті поставили вісім столів, по чотири з двох боків. За ними сиділи жінки й чоловіки в одностроях і два клерки в штатському. Тут була ціла купа шаф, тек і стосів всіляких документів. На одній зі стін, у всю її довжину, висіла біла дошка, яка рясніла датами й іменами, написаними фломастером і різними почерками. Крім того, до неї почепили численні жіночі знімки — прижиттєві або з моргу, — від яких ставало моторошно.

На одному зі столів лежала тека зі справами зниклих осіб. Анна розгорнула її і побачила світлину напрочуд гарної дівчини, сімнадцятирічної Мелісси Стівенз. Додавався опис кольору очей, вбрання, що було на ній останнього разу, та інші подробиці.

— Чи була встановлена особа жінки, яку ми бачили сьогодні вранці? — спитала вона Майка Льюїса. Вмостившись на краєчку стола, він балакав з однією зі співробітниць.

— Ще ні, — кинув він через плече й повернувся до розмови з колегою.

Анна попростувала до дошки, щоб роздивитися інші світлини. Фотографії шести жертв висіли близько одна до одної. Під ними — описи, місце злочину й відповідне розслідування. Порівняно з Меліссою Стівенз, жінки мали старі й важкі обличчя, неприємні погляди.

— Ці справи є досі відкритими? — спитала Анна Льюїса.

Але той її не почув, бо саме говорив із Бароллі, який щойно увійшов до кімнати.

Анна продовжила читання. Кожну жертву гвалтували, душили, відтак тіло викидали в одній із мальовничих місцин: у Річмонд-парку, в лісі Еппінг, у Гемпстед-гіт. Руки у них були зв'язані за спиною, душили їх власними колготками.

— Сьогоднішня жертва і решта... справи досі розслідуються? Тобто вони якось пов'язані між собою?

Бароллі підійшов до Анни.

— Хтось повідомив вам, чому бос витягнув нас із ліжка вдосвіта?

— Ні. Мені просто зателефонували о сьомій й наказали приєднатися до команди Ленгтона. Про розслідування не розповіли нічого.

— Ви заміняєте Денні?

— Майк згадував, що той потрапив у лікарню.

Бароллі вказав на фотографії жертв.

— Слідство ведеться вже багато місяців; а точніше пів року. П'ять справ мають узагалі кількарічну історію. Вони вже потрапили до архіву, але шеф витягнув їх звідти.

— Пів року? — ошелешено перепитала Анна.

— Авжеж. — Бароллі ударив кулаком об стіл. — Це остання з жертв, але, перед тим як її знайшли, вона пролежала там мертвою понад рік. Ми почали об'єднувати справи до купи кілька місяців тому: почерк злочинця той самий, як бачите.

— Тобто вбивця всюди той самий?

— Ми так вважаємо, але досі ніфіга не знайшли. Втім, якщо виявиться, що сьогоднішній труп з тієї ж опери, нам буде, нарешті, за що зачепитися. Але справу нам можуть і не дати. Бос справді хоче її розслідувати, проте нам треба знайти побільше свіжих доказів.

Гримнули двостулкові двері, і всі прикипіли очима до Ленгтона.

— Це Мелісса. Відбитки зубів збігаються. — Ленгтон пройшов усередину кімнати, і запала тиша. Він мав виснажений

вигляд, очі запали, а відросла щетина стала ще помітнішою. — Хутко вони впоралися, але нам потрібно мати більше результатів. Я зараз їду в лабораторію. Без деяких подробиць я не знатиму, чи варто скликати стратегічні збори з Асоціацією керівників поліційних служб. Майку, ти зі мною?

Анна, яка почувалася мало не школяркою, піднесла руку.

— А мені можна з вами, сер?

Ленгтон кинув на неї довгий, допитливий погляд.

— Ви вже були присутньою на розтині?

— Авжеж.

— Якщо зомлієте, негайно відправлю вас назад, зрозуміло? — А тоді вказав на Бароллі. — А ти керуй тут поки замість мене. Тільки-но з'являться новини, ми маємо про це знати. Почни з дошки.

Тримаючи в руці чорну ручку, Бароллі роздивлявся Меліссину світлину. Відтак записав на дошці подробиці стоматологічного аналізу, вивів великими літерами «Мелісса Стівенз, жертва №7» і поставив знак питання.

В автівці Ленгтон усівся попереду, відкинув голову на підголівник і заплющив очі. Анні було цікаво, чи він насправді заснув. Відтак вона теж відкинулася назад і далі старалася тримати рота на замку. Аж раптом він заговорив.

— У ЗМІ здійсється буча. Ще б пак, жертва молода і гарна. Я мушу переконати голову Лондонського управління вбивств, що справу слід доручити мені. Те, над чим ми працювали дотепер, не надто цікавило публіку: авжеж, шестеро старих повій, або старих мацьор, як ваш батько називав їх, ще не привід для окремих випусків програми «Нічний злочин» і відеовідтворення подій. Утім, якби я взявся за цю справу, то зібрав би потрібну команду, скористався би базою даних «Голмс» і результат би не забарився.

Анна, яка досі почувалася невпевнено, підтакнула.

— Дякую.

Вони перетнули стоянку й наблизилися до лікарні. Ленгтон добре знав, куди прямує, тож рухався швидко. І навіть

не озирнувся, щосили розчохнувши двері: він сподівався, що Анна за ним встигає. Урешті-решт, вони дісталися моргу, і Ленгтон указав на двері з написом «Жіночий туалет».

— Переодягніться й відразу підходьте, — наказав він.

Закріпивши на голові маску, Анна натягнула бахіли й зав'язала зелені стрічки захисного костюма. Коли вона увійшла до моргу, її трусило. Всередині панував крижаний холод.

Приміщення недавно осучаснили, оновили зал для ополіскувань, сталеві столи й устаткування, однак вікторіанська дахівка залишилася на місці. За одним зі столів група помічників зрізала брудне, подерте лахміття з трупа наркомана, якого знайшли вранці. Біла кахляна підлога була слизька. Другий, порожній стіл промивали потужним струменем води. А на третьому столі, або так званій «плиті», під зеленим пластиковим простирадлом лежала їхня жертва.

Доки помічник складав список предметів одягу вбитої, доктор Вернон Генсон, патологоанатом, спокійно перемовлявся з Ленгтоном. Анна спостерігала за тим, як чорну літню майку-топ і рожеву спідницю кладуть у мішечок, який згодом відправлять на аналіз до лабораторії судової експертизи.

— Білизни немає? — спокійно запитав Ленгтон.

— Трусів немає, — відповів Генсон. — Але бюстгальтер маємо. Мабуть, ви захочете глянути, у який спосіб він був зав'язаний.

Порухом руки Ленгтон підкликав до себе Анну, а Генсон тим часом стягував із тіла пластикове простирадло. Тієї ж миті до зали увійшов старший детектив-інспектор Геджес. Він із ляскотом напнув на себе гумові рукавички й глипнув на Ленгтона.

— Досі дихаєш мені в потилицю, Джиммі? Чи тобі просто бракує сильних відчуттів?

— Браяне, я тут, бо ця дівчина моя, а ти мусиш поступитися.

Геджес знизав плечима.

—Спочатку доведи. Зараз справу доручено мені. Тож не стій над душею.

Ленгтон відступив на крок. Геджес наблизився до столу, де двоє помічників уже обережно перевертали тіло долілиць. Руки дівчини стягував білий спортивний бюстгальтер. Він був щільно намотаний навколо зап'ястків і стягнутий з неабиякою силою. Генсон відійшов трохи вбік, щоб дозволити зробити знімки трупа у всіх можливих ракурсах, а тоді взявся розв'язувати вузол. Але той не піддавався.

—Доведеться розрізати, — майже винувато промовив патологоанатом.

—Тоді вперед, — наказав Геджес.

Намагаючись завдати якомога менше шкоди, чоловік перерівав тканину навколо зап'ястків трупа. Кисті були міцно стиснуті в кулаки. На них лишилися темно-сливові рубці. Коли дівчину знову обережно поклали горілиць, руки її лежали вздовж тіла, але кулаки так і лишилися стиснутими.

—У нас є ще колготки, напевно її; також щільно намотані навколо шиї — аж у шкіру врізалися, тож сумніваюся, що зможу розв'язати їх руками.

Зробили ще декілька знімків, аби було видно, в який спосіб зав'язані колготки. Ленгтон і Геджес мало не штовхали один одного ліктями, щоб краще роздивитися.

Колготки так міцно стягували шию, що зняти їх було майже неможливо. Урешті-решт Генсону вдалося розрізати вузол. Шия дівчини розпухла й здавалася вдвічі більшою за звичний розмір. Рани навколо шиї виявилися глибокими й відкритими; а синці мінилися чорним, яскраво-червоним і темно-пурпуровим відтінками. Зараз було важко впізнати дівчину з фотографії в тому трупі, що лежав перед ними на плиті.

—Ми відправили чимало хробаків із її очей і рота до лабораторії, аби визначити, як довго тіло пролежало в лісі. Інтенсивність паразитарної інвазії така сама, як влітку, через незвичні погодні умови. У мене в саду встигли розквітнути троянди, а вже за кілька днів їх занесло снігом. —